

Sygn. akt I C 86/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Aleksandra Konkel

Protokolant: Judyta Pukownik

po rozpoznaniu w dniu 3 marca 2016 w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy G. – G. Zarząd (...)

przeciwko R. H.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt IC 86/16

UZASADNIENIE

Powódka Gmina M. G. – G. Zarząd (...) wniosła o zasądzenie solidarnie od P. H., R. H. i T. H. kwoty 14.988,77 zł wraz z odsetkami ustawowymi

- od kwoty 12.076,16 zł od dnia 01.08.2005 r. do dnia zapłaty
- od kwoty 2.912,61 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty

z tytułu bezumownego korzystania z lokalu wraz z kosztami procesu w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwani zajmują bez tytułu prawnego należący do powoda lokal mieszkalny nr (...) położony w G. przy ul. (...). Zalegają z płatnością odszkodowania za użytkowanie lokalu oraz z opłatami eksploatacyjnymi. Na dzień 30.06.2005 r. zaległości wynoszą łącznie 14.988,77 zł, w tym kwota 12.076,16 zł stanowi należność główną zaś kwota 2.912,61 zł - odsetki ustawowe.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 20 stycznia 2006r. Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Nakaz zapłaty doręczony został R. H. per aviso.

W piśmie procesowym z dnia 2 kwietnia 2015r. pozwany R. H. (poprzednio H.) wniósł o „umorzenie nakazu zapłaty” wskazując, iż od kilkunastu lat nie w okresie 25 października 2002r. do 20 listopada 2013r. przebywał w zakładzie karnym, zaś po jego opuszczeniu zamieszkał wraz z żoną w wynajętym mieszkaniu. Zadłużenie objęte nakazem zapłaty nie zostało spowodowane przez niego. Wskazane pismo pozwanego zostało potraktowane przez Sąd jako sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 20 stycznia 2006r.

W odpowiedzi na sprzeciw powódka podtrzymała żądanie pozwu wobec R. H. wskazując, że jakkolwiek nie kwestionuje faktu przebywania tegoż w zakładzie karnym to uznaje, że korzystał on z lokalu w inny sposób, bowiem – „jak przypuszcza powód” – miał w lokalu swoje rzeczy. Z zasad doświadczenia życiowego wywodził, że osoba pozbawiana wolności nie dokonuje opróżnienia lokalu, w którym dotychczas zamieszkiwała, gdyż jej wolą nie jest trwale opuszczenie miejsca zamieszkania; po odbyciu kary najczęściej osoba taka powraca do wcześniej zajmowanego lokalu. Zdaniem strony powodowej, należy uznać za prawdopodobne, że tak samo uczynił powód.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany R. H. (poprzednio H.) w okresie od 25 października 2002r. do 20 listopada 2013r. odbywał karę pozbawienia wolności. W dacie 20 listopada 2013r. pozwany został zwolniony z Aresztu Śledczego w S..

okoliczność bezsporna, nadto: świadectwo zwolnienia, k.28-28v

W dniu 21 czerwca 2014r. R. H. zawarł związek małżeński z M. A., przyjmując nazwisko A. – H..

okoliczność bezsporna, nadto: kopia odpisu skróconego aktu małżeństwa

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedłożone przez pozwanego kopie dokumentów, które nie były kwestionowane przez stronę przeciwną. Również okoliczności stwierdzone tymi dowodami nie były kwestią sporną. Osią sporu pozostawało, czy w okresie, za który zostało naliczone zadłużenie, R. H. korzystał z lokalu nr (...) przy ul. (...) w G..

Na wstępie wskazać należy, iż sprzeciw od nakazu zapłaty został uznany za wniesiony w terminie zważywszy na nieskuteczność doręczenia dokonanego przez podwójną awizację, a w konsekwencji brak rozpoczęcia biegu dwutygodniowego terminu do wniesienia sprzeciwu. Zważyć należy bowiem, że doręczenia przewidziane w art. 139 § 1 kpc oparte jest na domniemaniu, że pismo sądowe dotarło do rąk adresata i że w ten sposób doręczenie zostało dokonane prawidłowo. Domniemanie to jednak może być przez stronę obalone. W sprawie niniejsze, bez wątplenia, do obalenia tego domniemania doszło, bowiem pozwany wykazał, że w datach pierwszej jak i drugiej awizacji przebywał w zakładzie karnym.

Przechodząc do kwestii merytorycznych wskazać należy, iż wobec zaprzeczenia przez R. H. zasadności żądania Gminy, opartym na twierdzeniu, że od wielu lat nie korzystał z lokalu, którego dotyczy zadłużenie, to na powódce ciążył obowiązek udowodnienia istnienia dochodzonego roszczenia wobec pozwanego, zgodnie z ciężarem dowodu wynikającym z art. 6 kc.

Zgodnie z art. 224 § 2 kc w zw. z art. 225 kc samoistny posiadacz w złej wierze obowiązany jest do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy. To samo dotyczy posiadacza zależnego na mocy art. 229 § 1 kc.

Jakkolwiek pozwany nie kwestionował, że powstanie zadłużenia jest wynikiem bezumownego korzystania z gminnego lokalu, zaprzeczył, aby za to zadłużenie odpowiadał. W świetle okoliczności sprawy, zdaniem Sądu, brak jest podstaw do uznania, że pozwany R. H. jest odpowiedzialny za wskazane przez powoda zadłużenie. Zważyć należy przede wszystkim, że powód w ogóle nie wskazał jakiego okresu zobowiązanie to dotyczy, jakkolwiek oczywistym jest, iż chodzi o zaległość za okres nieprzekraczający daty 30 czerwca 2005r., to jest czasu, w którym pozwany od ponad 3 lat przebywał w zakładzie karnym.

Podstawową przesłanką domagania się przez właściciela wynagrodzenia jest władanie rzeczą przez osobę, którą wynagrodzenie za bezumowne korzystanie ma obciążyć. Innymi słowy, rzeczą strony powodowej było wykazać, że w okresie objętym żądaniem pozwu R. H. korzystał z lokalu nr (...) przy ul. (...). Okoliczności tej pozwany zaprzeczył, natomiast powód nie zaoferował jakiegokolwiek dowodu mającego fakt ten wykazać. Przypuszczenia

strony powodowej wyrażone, z powołaniem się na zasady doświadczenia życiowego, w piśmie z dnia 8 lutego 2016r., nie mogą zastąpić dowodu.

Mając na względzie powyższe Sąd uznał, iż brak jest podstaw do żądania od R. H. wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z lokalu gminnego wobec braku udowodnienia, że lokal ten zajmował w czasie powstania zadłużenia.

Z tych względów, na podstawie art.6 kc a contrario, powództwo podlegało oddaleniu.

ZARZĄDZENIE

1. (...),

2. (...)

3. (...)